

Referat despre pozitia faraonului in Egiptul antic - a doua parte

Idealizarea oficiala a faraonului nu i-a facut totusi pe egipteni sa ii uite caracterul de fiinta omeneasca. Ca atare, analele egiptene consemneaza si actele sale private sau politice uneori meschine, nedemne; in timp ce unele scrieri intitulate "invataturi" arata ca el putea (si chiar trebuia) sa se gandeasca si la rascoale populare.

Atributiile cele mai inalte ale faraonului se refera la sfera vietii religioase. El este seful suprem al cultului, in numele lui se aduc jertfe zeilor, in fiecare zi si in toate templele; el prezideaza toate ceremoniile si ritualurile legate de viata agricola a tarii, el porunceste sa se construiasca si sa se restaureze tem plele, pe care le subventioneaza din tezaurul sau personal; are prerogative de teolog suprem, are drepturi si puteri (cel putin teoretic) sa decreteze si sa formuleze dogme religioase. In al doilea rand, faraonul avea datoria sa-si apere tara contra dusmanilor.

Funcția sa de comandant suprem al armatei s-a accentuat după alungarea hiksosilor și după succesele militare obținute apoi de Egipt în Palestina, Siria și Mesopotamia. În general însă faraonii nu s-au aratat pasionati de viața militară (cu excepția unor mari războinici, ca Tutmosis III sau ca Ramses II). În fine, a treia serie de atribuții ale faraonului era să asigure țării o bună administrație și o justiție dreaptă, (în Egipt, domeniile acestor două activități nu erau perfect separate și rigid distincte).

Faraonul își primea în fiecare dimineață vizirul, inspectorii și pe membrii consiliului "celor zece", cu care lucra. Era prezent la toate marile sărbători religioase la care uneori oficia chiar el în persoană, precum și la împor tantele ceremonii agrare. Aparea în procesiunile solemne înconjurat de curteni, cu un fast impunător. În principiu, cel mai umil cetățean avea dreptul să-i adreseze personal plingerile; în practică însă, autoritatea sa supremă în acest domeniu și-o transfera vizirului sau, care reprezenta "voința stăpînului, ochii și urechile regelui". Încit termenii în care faraonul era idealizat în textele oficiale, ca "parinte și ocrotitor bun și drept", ramin cele mai adeseori în regis trul propagandei oficiale a regalității.

Ca viața privată, faraonul avea singurul în Egipt, alături de citiva nobili, favoriții saiprivilegiul poligamiei. Dintre soții, alegea (provizoriu) una pe care o declara regină oficială. Pentru a se păstra puritatea sangelui regal, adesea faraonul își lua ca soție pe una din surorile sale (iar în epoca Regatului Nou, chiar pe una din fiicele sale). În plus avea, bineînțeles, și un harem bine asortat.